

Din nou in Alpi: Dufourspitze (4634 m)

In colaborare cu Claudia Szabo

Thursday, 23 August 2007

Ultima actualizare Thursday, 23 August 2007

Povestea turei din Alpi din iulie 2007, prima parte: Dufourspitze (4634 m). Pozele sunt aici.

Duminica, prima zi - de la campingul Randa pana la tabara de 3100 m, putin deasupra refugiului Monte Rosa (5h 20min, diferenta de nivel 600 m) ...

Am luat trenul din Zermatt pana la statia de tren Rottenboden si de acolo am pornit voiniceste spre tabara de baza. Mie personal mi-a trecut si voinicia si voiosia cam cand am ajuns la prima panta si am constatat ca rucsacul meu este greu. Ma rog, ar fi trebuit sa stiu treaba asta, avand in vedere ca nu puteam sa mi-l pun singura in spate, si ca prima oara cand am incercat, in Tasch, langa masina, ne-am scurs pe jos, rucsacul undeva jos langa roata si eu deasupra lui, incercand sa ma prefac ca am pierdut ceva si il caut cu infrigurare. Daca rucsacul meu era greu, al lui Marius insa ... Eu rucsac 75 l, el rucsac 100 l. Avantaj eu. Eu semi-coarda, el cort si lopata, avantaj tot eu. El picioare lungi, eu picioare scurte, avantaj el. Si avantajul asta bine i-a prins, caci dupa ce iesi de pe ghetarul Gorner si intri pe panta catre ref. Monte Rosa si dupa el spre tabara de baza, trebuie sa urci niste bolovani seriosi (sau asa mi se pareau mie). Nu mai zic ca mai aveam si aparatul foto de gat care mi se balanganea mai ceva ca o talanga, de radeau marmotele de pe drum ca in reclama de la Milka.

In tabara de baza ne-am intalnit cu baietii de la filiala din Arad, care tocmai urcasera Dufourspitze dupa ce ajunsesera in tabara de baza cu o zi in urma. Ei au renuntat la aclimatizare si au incercat varful in aceeasi zi in care au urcat in tabara de baza deoarece fusesera anuntati ca vremea se strica. Povestea turei va apare aici.

Prognoza meteo nu este favorabila: initial s-a anuntat ca urmatoarea zi frumoasa va fi marti, dar ulterior marti vom afla ca mai dureaza pana joi. Vremea se stricase de cand incepusem noi sa urcam: era inorat si nu vedeam decat ghetarul si o parte din muntii care il strajuiesc: Liskam, Castor si Pollux. Matterhornul, care domina fara drept de apel toata valea, va ramane in nori multe zile, iar in tabara de baza gasim zapada. Marius imi spune ca aici anul trecut el si cu Vlad faceau plaja. Sigur ca da! Unde sa faci plaja, daca acum ninge?! Si desi n-ar trebui sa ma plang caci vad si eu ninsoare si zapada dupa un an si jumătate la tropice, nici nu-mi vine sa ma bucur. Avem insa cu noi o carte cu toate varfurile de peste 4000m din Alpi, asa ca o pot citi linistita cat suntem blocati in cort. Avem in plan Dufourspitze, Nordend, Weisshorn si Matterhorn.

De luni pana miercuri am reusit sa mergem la aclimatizare in pauzele de circa doua ore de vreme frumoasa pe care le prindeam. Luni am mers pana la 3700 m si intr-o scurta spartura a norilor am reusit sa vad Nordendul si Dufourspitze. Fragment de conversatie: "Marius, acum am si eu o intrebare de incepator. Noi de ce nu mergem acum pe varf? [Marius ia o pauza de gandire, nu se citește nimic pe fata lui - desi nu ninge, afara era ceata si vremea oscila intre proasta si foarte proasta] Ca sa nu ne zboare vantul de pe creasta, zice Marius".

Marti s-au ridicat prima oara norii de pe platou si am putut vedea Weisshorn si Dent Blanche. Matterhornul, morocanos, a ramas in continuoare ascuns pe jumătate. Prilej de fotografii si scancete de fericire din partea mea: "Vino mami sa ma vezi!" Nu stiu daca se vede in poze, dar ma simteam ca un motan scapat la borcanul cu smantana: nu mi-as fi schimbat locul cu nimeni pe lumea asta! Ma simteam mare pentru ca toti gigantii aceia erau ai mei sa ii privesc si mica pentru ca imi dadeam seama cat de intangibili sunt, cel putin acum, pe vremea si cu experienta asta. Tot marti am incercat sa vedem cam care ar fi drumul spre Dufourspitze. Nu beneficiam de urme din cauza ninsurilor puternice din noptile precedente, astfel incat totul era alb in jur si incredibil de similar. Seara am avut privilegiul extraordinar de a prinde o fereastră de vreme buna chiar la vremea cinei, astfel incat pentru prima oara am gatit afara din cort. Am optat pentru un meniu format din piure de cartofi si paste vegetariene, care contineau si doua tipuri de fasole (cam nefacute ele, dar din fericire am supravietuit noptii in cort fara victime). Vremea se anunta proasta pana joi, dar atmosfera se mai invioreaza cand o echipa de unguri campeaza langa noi. Ei insa intentionau sa faca varful chiar in acea noapte (de marti spre miercuri). Prognoza noua ne spune ca ziua buna este joi, deci ar trebui sa plecam in noaptea de miercuri spre joi. Ne hotaram sa ne trezim totusi in acea noapte la ora 2. La 2 noaptea, marti spre miercuri, Marius iese afara din cort dar vremea este nasoala, asa ca renuntam. Miercuri dimineata insa prindem vreme buna si ne hotaram sa mergem pe ghetarul Gorner. Este un exercitiu foarte bun pentru mine, invat sa trec peste crevase (brrrrr) si cam ce-ar trebui sa fac daca Marius se intampla sa cada intr-una (Pur teoretic insa, pentru ca nu stiu ce sanse am eu sa il scot pe Marius de acolo ...) Cand ajungem inapoi in tabara ne intalnim cu patru echipe care incercasera varful: ungurii de marti, o echipa de englezi, o echipa de japonezi, si o echipa de polonezi. Marius vorbeste cu englezii si afla ca nu au reusit sa urce din cauza ca zapada era prea mare si obosisera de la spartul ei. Polonezii imi spun ca vremea a fost nasoala, cetoasa, ca s-au raticit la un moment dat si ca au renuntat cand, chiar inainte de a ajunge in sa [aici cu google earth de pus link] au vazut o avalansa ... De-acuma nici macar vesti despre avalanse si zapezi imense nu ma mai pot descuraja: vremea este extraordinara comparativ cu ce a fost zilele astea, STIU ca la noapte o sa urcam!

De aceea ma si duc la culcare cu gainile in timp ce Marius mai ramane pe afara sa faca poze cu asfintitul. Noaptea la doua ne trezim, mancam si ne pregatim de plecare. Am asteptat in zadar sa mai treaca si alte echipe in urma carora sa mergem boiereste, asa ca suntem nevoiti sa o luam primii inainte. La inceput inaintam cu greu prin marea alpina, dar pe masura ce castigam in altitudine ne formam si ritmul. La un moment dat piciorul drept imi intra pana la sold in zapada, il

scot si cand ma uit sa vad unde am calcat am surpriza sa vad negru in fata frontalei: intr-adevar, pe aici sunt si crevase. Nu sunt o problema acum, dar vor fi la coborare cand zapada se va mai topi. Am onoarea sa vad pentru prima oara in viata un rasarit la altitudine. Este o liniste mormantala in care rosul, albul si albastrul se lupta cu stanca pentru suprematie, iar eu nici nu indraznesc sa fotografiez pentru ca stiu ca nu am cum sa prind totul. Ajungem in saua care ii intorsese din drum pe polonezi si ne intampina cu bratele deschise un vant extrem de puternic, ale carui prime victime pe ziua de azi vom fi noi. Urmeaza o panta de gheata acoperita cu zapada inghetata pe care vantul isi da toata silinta sa ne faca sa o parasim... Nu ne asteapta decat cateva sute de metri de hau si in dreapta si in stanga (Aha ... "De aia nu faceam noi varful atunci" :))) ...

Ajungem in prima creasta a Dufourspitze-lui. Din cauza ninsorilor puternice din ultimele zile, amalgamul de bolovani de granit care formeaza creasta sunt acoperiti in intregime de zapada, astfel incat nu stii daca pasesti pe granit sau pe autostrada nemuririi. Incep sa se vada jos si primii alpinisti care vin in urma noastra. De la inaltimea asta au doar un centimetru inaltime, lucru care imi aminteste mie ca sunt intr-adevar foarte sus. In loc sa mergem concomitent pe creasta, cum este practica in conditii normale, suntem nevoiti sa mergem in sistem cap de coarda: Marius merge primul, eu il asigur cum pot, in general infingand pioletul in zapada si filandu-l din piolet, dupa care el ma asigura pe mine. Mi se zburleste parul in cap gandindu-ma ca trebuie sa ne intoarcem pe aici, si nici Marius nu ma ajuta cand imi spune: "Claudia, daca vrei sa traim sa sari in partea cealalta a crestei"! Nu-mi creste nivelul de stress decat cu 400% la suta, pentru ca este lucru stiut ca eu cu reflexele nu stau deloc bine, si ca orice miscare sau procedura trebuie exersata minutios. Ei bine, sa nu ne gandim la asta ... Trecem cu bine de prima creasta, urmeaza un alt cramponaj si ajungem la alta creasta (si ultima, imi spune Marius), pe care o negociem cu aceeasi atentie si grija. Spre sfarsit ne ajung din urma o echipa de japonezi dar nu se incumeta sa mearga ei primii, preferand sa mearga pe urmele noastre. Un ultim bloc de catarat si iata-ma-s!! "Asta-i?" il intreb inutil pe Marius. Asta-i, asa cum scrie la carte! Uite colo crucea, uite cabana Margherita, Matterhornul in spatele tau, Liskam la stanga, tii ce frumos si aproape e Nordendul, ala-i Weisshorn si alaltul e Dent Blanche, cate nume pentru tot atatea aventuri! Ma simt ca intr-un vis! Li felicit pe japonezi care vin dupa noi si pleaca foarte repede. Mai vin o echipa formata din client + ghid,ii zic felicitari si ghidului, sa fie si el bucuros, ce-are? Ghidul ne felicita si ne complimenteaza... Mananc un power bar care imi dubleaza starea de euforie, mai pozam si mai filmam si o luam usor la vale. Crestele nu mai sunt asa de grele ca prima oara pentru ca a trecut multa lume pe soseaua (Ce mai, bulevard!) sapata de noi, suntem fericiti si ne promitem ca la noapte vom face chiar Nordendul. Coboram la vale prin zapada deja foarte moale, cu urme de crevase din ce in ce mai pronuntate. O mica socoteala ne arata ca am ajuns la 11 ziua pe varf, destul de tarziu, dar in conditiile astea eu sunt fericita ca am ajuns si sunt [inca] in viata. Ajungem la cort si oboseala ma loveste: nici vorba de Nordend la noapte. Pozele sunt aici.